

Duchovní slovo ke 4. postní neděli.

Už dlouho jsme měli pocit, že život běží strašně rychle, a když nechceme zaostat, nelze dělat, že se nás to netýká. Možnosti nedozírné, cestování neomezené, škoda nevyužít tolik příležitostí.

Cítili jsme to i v náboženském životě - vánoce stíhají velikonoce...

Kolo pulsu života se teď nějak zadrhlo ve všech směrech. Nelze cestovat, nelze se shromažďovat, nelze ani jít na obvyklou bohoslužbu. A proto využívám možnost sdílet se s Božím slovem právě prožité 4. postní neděle skrze týdeník.

Tak jako jsme v napjaté situaci listopadu r. 1989 cítili, že k nám to každoročně se opakující Boží slovo liturgie najednou mluví jakoby bylo napsané právě pro tu chvíli, tak věřím, že je to i dnes. Je to evangelium Janovo, 9 kapitola.

Ježíš uviděl slepého, on sám si ho první všiml, slepý nevolal, jak to čteme při jiné příležitosti, a očividně neprojevoval víru v Mesiáše. Ježíš nefilosofuje nad otázkou učedníků, proč se mu to stalo, kdo zhřešil, ale vede ho k projevu alespoň prosté víry, která očekává něco od Boha. Vede ho k tomu skrze tak obyčejnou věc, jako je umytí se ve studánce na poutním místě, když bychom ten biblický rybník Siloe měli vyjádřit dnešními slovy. Ten člověk před tím Ježíše vůbec neznal, ale po tomto zážitku se začal chovat velmi odvážně a statečně k otázkám farizeů.

„To je skutečně divné, že vy nevíte odkud je - a otevřel mi oči. Víme, že Bůh slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli“. „Ježíš přišel, aby ti kdo nevidí, viděli.“

Situace celosvětového zastavení příliš rychlého toku našeho života má pomoci otevřít oči. Pro co?

Jak jeden druhého potřebujeme, jak jeden stát potřebuje druhý, jak jsme si navzájem darem a máme novou šanci se v tom utvrdit. I jednotlivci mohou starosti společnosti podpořit třeba v šití ochranných roušek a velkorysě nabídnout pomoci komukoli. Jde přece o to, abych já někoho nenakazil, a druhý ji nosí proto, aby nenakazil mě. Neseme za sebe navzájem odpovědnost, čeká se od nás chování dospělého člena velké rodiny.

Jsme zřejmě teprve na začátku a ta hlavní tíže na nás dolehne teprve v příštích dnech, ale Bůh nám bez našich zásluh pomáhá otevírat oči pro to, co jsme v tom běhu světa nějak nestačili vnímat. Všech obtíží nás hned zázračně nezbaví, ale nese je s námi a chce náš život i život světa obohatit novou zkušeností a zážitkem sounáležitosti. Všichni jsme na jedné lodi a při jejím kymácení se můžeme společně držet a na to se nezapomíná.

Možná neuděláme všechno dobře, ale Bůh to umí v dobré obrátit, když vidí naši dobrou vůli.

Ježíš, když dal prohlédnout slepému, tak mu úplně změnil život. Uzdravenému se otevřel nový svět, ale také zjištění, že se teď už nemůže spoléhat jen na milosrdenství druhých lidí, v tom byl nový život náročnější. Jakoby dospěl. Bůh mu dal prohlédnout a s tím i poznat že mu natolik věří, že mu může svěřit náročnější věci.

Bůh nám natolik věří, že nám svěřuje stále náročnější věci jako rodiče dospívajícím dětem, a přitom zůstává nablízku, aby v kritické situaci podal ruku. Jakoby Ježíš dnes říkal: „Pomazal jsem vaše oči blátem, aby vás to přinutilo, jít se umýt, a pak oči otevřít pro nové věci.“

Jindřich Bartoš